

[Jørgen Estrup]

Til hr. Peter Duetoft, som undrede sig over, at Venstre kunne have et andet synspunkt som oppositionsparti, end det havde som regeringsparti, vil jeg sige, at det ikke undrer nogen af os andre, og at den eneste forskel er, at Venstre tidligere havde begge synspunkter på én gang; det må det ikke have nu, for det er ikke regeringsparti i øjeblikket.

I øvrigt har hr. Helge Sander jo selv givet den rigtige karakteristisk af dette forslag, idet hr. Helge Sander helt præcist sagde »såre fornuftigt«, og det burde vi vel egentlig kunne slutte debatten med.

Lysholm Christensen (KRF):

Vi har ikke de store betænkeligheder ved at støtte dette her forslag. Det problem, der er opstået, skal naturligvis rettes, og vi håber, at forslaget kan få en hurtig gang igennem udvalget.

Finansministeren (Stavad, fg.):

Jeg vil gerne takke for, som jeg hørte det, en enig tilslutning til forslaget. Der har været gjort nogle bemærkninger om fejl og ulykker, og dertil er der kun at sige, at dette forslag sådan set er udtryk for en konsekvensændring.

Jeg vil også gerne komme med den helt generelle, overordnede tilkendegivelse, at i den udstrækning, hvor der måtte være fejl eller utilsigtede virkninger, mener jeg, det er sådan helt almindelig ordentlighed, at man sørger for at få tingene justeret, så man opnår det, der har været hensigten med lovgivningen. Det er ikke noget nyt, at når man laver omfattende nye love, som griber ind i mange forskellige ting, vil der efterfølgende være noget, der skal tilpasses som en konsekvens af de nye love, fordi man kan få nogle erfaringer, som viser, at der er ting, der mere hensigtsmæssigt kan indrettes på en anden måde. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi, selv om vi kan skose hinanden lidt for det, i fællesskab er parat til at gennemføre de justeringer, der gør, at vi får den mest vel fungerende lovgivning.

Så lige en lille bemærkning til fru Lilli Gyldenkilde, der mente, at ulykken skete i 1971. Jeg tror, at fru Lilli Gyldenkilde husker forkert, for som jeg husker det, var det faktisk i 1971, at man ophævede nytægningen af indekskontrakterne. Så vidt jeg husker, men jeg er på hukommelsens grund, blev loven om indekskontrakter indført i 1956, og de kunne tegnes

fra 1956 til 1971, hvor man ophørte med nytægningen, men selvfølgelig overholdt de forpligtelser, som staten allerede havde påtaget sig for de kontrakter, der var indgået. Så jeg tror, at vi skal være glade for den lov, der blev vedtaget i 1971, for ellers havde der formentlig i dag været et meget stort fremtidigt krav på statskassen.

Men jeg takker for de bemærkninger, der har været, og i den udstrækning, hvor der måtte være et ønske om at få besvaret nogle af de spørgsmål, der ikke direkte har relation til dette lovforslag, vil vi selvfølgelig stå til rådighed i fuldt omfang under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil godt lige spørge skatteministeren, der brugte udtrykket, at man skulle se på yderligere tilpasninger og justeringer, om det vil sige, at når ministeren nu går herfra, vil han sætte et eller andet arbejde i gang for at finde ud af, om der er andre, der kommer i klemme med det 5 pct.s arbejdsmarkedsbidrag, som måske på en eller anden måde mere eller mindre kan sidestilles med dem, den lov, vi har til behandling i dag, omhandler.

Skatteministeren sagde ikke noget forkert heroppefra, for det er rigtigt, at disse indekskontrakter blev afskaffet i 1971, og det blev de af den ganske enkle grund, at Folketinget fandt ud af, at den lov, man havde vedtaget i 1950'erne, ville blive så dyr, når der til sin tid skulle ske udbetaling, at det simpelt hen næsten totalt kunne lamme samfundsøkonomien, for selv med de nuværende indekskontrakter er der tale om formidable beløb, som staten skal udrede den dag, folk bliver 67 år og begynder at hæve på deres indekskontrakter.

Det har sådan set ikke noget med debatten her at gøre, men jeg synes, at det skal med for fuldstændighedens skyld, at det var grunden til, at de blev afskaffet. Man kan så spørge sig selv – nu er der ingen her, der var medlem af parlamentet dengang – hvorfor man overhovedet i sin tid indførte en ordning, som både embedsmænd, ministre og folketingsmedlemmer kunne have sagt sig selv ville blive skingrende dyr, når der til sin tid skulle ske udbetalinger. Det var det, man opdagede efter 15 års forløb, og jeg tror, at når der i løbet af de kommende år hvert år melder sig virkelig mange – der er